

Folketingets Uddannelsesudvalg

Afdelingen for grundskole og
folkeoplysning

Frederiksholms Kanal 26
1220 København K.
Tlf. 3392 5600
Fax 3392 5666
E-mail uvm@uvm.dk
www.uvm.dk
CVR nr. 20-45-30-44

Svar på spørgsmål 42 (Alm. del - bilag 35):

23-01-2008

I brev af 19. december 2007 har udvalget stillet mig følgende spørgsmål:

Spørgsmål 42:

"Vil ministeren kommentere UDU alm. del - bilag 35 (folketingsåret 2007-08 1. samling) vedrørende rapporten "En analyse af de pædagogisk-psykologiske rådgivningsenheder (PPR) pr. 1. august 2007 på baggrund af en spørgeskemaundersøgelse" udarbejdet af Pædagogiske Psykologers Forening. Ministeren bedes fokusere på de konklusioner, som tilsiger, at der

- eksisterer en betydelig forskellighed hvad angår antal af ansatte ved PPR i kommuner med ens stillede indbyggertal.
- med kommunalreformen er blevet tillagt yderligere arbejdsopgaver til PPR, og at der på den baggrund er behov for minimumskrav til kommunerne.
- for 44 PPR-enheder (45,4 pct. af de adspurgte) er ventetid for forældre på over 2 måneder, og at der for 17 PPR-enheders vedkommende (17,5 pct. af de adspurgte) er ventetid på mellem 6 til 12 måneder".

Svar:

Analyserne i rapporten er interessante, men giver efter min vurdering ikke en fyldestgørende beskrivelse af kommunernes varetagelse af og serviceniveau for rådgivningsmæssige opgaver på børneområdet, herunder om de enkelte enheder for pædagogisk-psykologisk rådgivning (PPR) løser andre opgaver end de i folkeskoleloven beskrevne.

Pædagogisk-psykologisk rådgivning er et begreb, som udspringer af folkeskoleloven, § 12, stk.2, hvori det er fastsat, at: "*Henvisning til specialundervisning, som ikke er af foreløbig karakter, sker efter pædagogisk-psykologisk rådgivning og efter samråd med eleven og forældrene*".

Der er ikke i loven fastsat nærmere bestemmelser om organiseringen af den pædagogisk-psykologiske rådgivning. Dette er et kommunalt anliggende, og der vil derfor naturligt være forskel på de enkelte kommuners organisering af opgaveløsningen, herunder hvad angår personalesammensætning og antallet af ansatte ved PPR. Også på andre områder er der forskelle i kommunernes organisering af opgaveløsningen.

Jeg mener ikke, at rapporten giver grundlag for at konkludere, at der er behov for fastsættelse af minimumskrav til kommunerne. De rådgivningsopgaver, som i én kommune løses af et centralt PPR, kan i en anden kommune løses på den lokale skole, ved anvendelse af private leverandører eller i et samarbejde med nabokommuner. Det kan ikke med udgangspunkt i rapportens analyser gøres gældende, at den ene organisering er bedre end den anden.

I forbindelse med kommunalreformen er det fastsat i folkeskoleloven, at kommunerne inden for den enkelte region skal samarbejde om at tilvejebringe de nødvendige tilbud om specialundervisning og anden specialpædagogisk bistand, herunder rådgivning. I de mest komplicerede og specialiserede sager kan den nationale videns- og specialrådgivningsorganisation, VISO, bidrage med specialrådgivning og bistand til kommunens udredning af den enkelte elev.

Jeg finder det imidlertid betænkeligt, at rapporten viser, at en så stor andel af de adspurgte PPR-enheder har betydelige ventetidsproblemer. Elever med særlige behov bør have tilbud om støtte uden unødvendig lang ventetid.

Jeg vil derfor bede mine embedsmænd se nærmere på dette spørgsmål.

Denne besvarelse fremsendes i 5 eksemplarer

Med venlig hilsen

Bertel Haarder